

[Finansministeren]

komme med deres bud på løsningen af problemerne. Men vi kan i dag konstatere, at socialdemokratiet i realiteten intet konstruktivt bud har på dette problem.

Både arbejdsministeren og undervisningsministeren har givet svar på de spørgsmål, der er stillet på de respektive områder. Jeg skal derfor holde mig til nogle mere generelle betragtninger og for det første sige, hvad angår flaskehalsproblemer, altså hvorvidt de eksisterer eller ej: denne redegørelse er jo ikke udarbejdet på grundlag af en nøjagtig statistik i en given situation. Der er indsamlet nogle oplysninger, og vi har antydnet, hvor der er begyndende problemer. Jeg synes i øvrigt ikke, at debatten om, hvorvidt flaskehalsproblemerne er store eller små, er særlig væsentlig. Det, der er afgørende, er at få taget fat på styringsproblemerne, således at vi er klar til at løse problemerne, efterhånden som de opstår. Med den gunstige og positive beskæftigelsesudvikling, vi har, ved vi, at de under alle omstændigheder kommer, og man kunne med fuld ret anklage regeringen, hvis den ikke foretog sig noget som helst.

Dette her er jo ikke et spørgsmål om bevilninger til arbejdsmarkedsuddannelser isoleret. Det er et spørgsmål om, hvordan vi får hele vores arbejdsmarkedspolitiske system, hele vores uddannelsespolitiske system til at fungere mere fleksibelt og koordineret. Men der er jo også mange andre ting, der gør sig gældende. Vi arbejder med byggeriet, som hr. Bollmann var inde på, og som også er omtalt i redegørelsen, men som ikke har fået nogen kommentarer med i dag. Det er et spørgsmål om industripolitik eller erhvervspolitik i bred forstand. Der er mange elementer, der hører sammen i bestræbelserne på at få flest muligt i arbejde.

Her vil jeg godt ind på et andet spørgsmål, som jeg mener er centralt: jeg har altid opfattet det sådan, at socialdemokratiet var meget interesseret i at løse beskæftigelsesproblemet. En væsentlig forudsætning for, at vi reelt kan komme til bunds i de problemer, vi har på arbejdsmarkedet, er jo i virkeligheden, at barrierer, som er hindrende for, at folk kan komme i arbejde, bliver fjernet, og det er i virkeligheden det, vi vil.

Når det er blevet sagt fra flere ordføreres side, at der ikke er meget konkret, så er det jo normalt en god påstand at fremføre. Men dette her er jo heller ikke et lovforslag; det

er udtryk for regeringens principielle holdning til, hvordan vi skal løse problemerne, ikke blot i dag og i morgen, men også i 1987 og 1988 og 1989. Det er den langsigtede politik på området, som vi her vil operere ud fra og komme med konkrete initiativer til. Det er som sådan, redegørelsen skal ses. Der er da også i redegørelsen nævnt initiativer, som allerede er gennemført i folketinget, men hvor det er udmøntningen, det drejer sig om, eksempelvis arbejdsmarkedsuddannelseslovgivningen, hvor bekendtgørelserne er under udarbejdelse på nuværende tidspunkt.

Der er nævnt mange andre initiativer, som først kan bringes frem til folketinget, når de respektive udvalg er færdige med deres arbejde, men det er en samlet strategi for en bedre kobling mellem behovet for arbejdskraft og de uddannelses tilbud, der er tale om.

I den forbindelse kan jeg ikke undlade at sige til fru Jytte Andersen, at de problemer, som ligger i dette tema, jo ikke løses ved betalt frihed til uddannelse. Hvordan får vi en bedre overvågning af arbejdsmarkedet? Hvordan bliver vi bedre i stand til, når vi ved, hvilke arbejdskraftbehov der er, da at tilpasse uddannelsessystemet til at dække disse behov? Det er jo det, det i virkeligheden handler om, når vi skal indsnævre det, og dér er temaet betalt frihed til uddannelse efter min mening ikke noget svar.

Jeg kunne også godt tænke mig at spørge fru Jytte Andersen, når der bliver talt om decentralisering, som jo er et andet væsentligt programpunkt i denne redegørelse, om socialdemokratiet er af den opfattelse, at vi faktisk skal centralisere mere. Jeg troede egentlig, socialdemokratiet også var tilhænger af, at kompetencen til at træffe beslutninger skulle lægges så langt ud i vores systemer som overhovedet muligt. Det er faktisk noget ret nyt i forhold til ikke mindst det arbejdsmarkedspolitiske område, at der bliver understreget et meget kraftigt behov for decentralisering, og det overrasker mig, hvis socialdemokratiet ikke er parat til at medvirke til en sådan decentralisering.

Fru Jette Thomsen har i forbindelse med decentralisering direkte spurgt, hvad vi egentlig mener. Ja, som jeg har givet udtryk for for et øjeblik siden, er det vigtigt at få koblet forbindelsen mellem lokale oplysninger om arbejdskraftbehovet og de lokale ud-